

10 Ιουνίου 2021

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας](#)

«Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος»[1]

Η Ανάληψη είναι το τελευταίο γεγονός της επίγειας ζωής του Χριστού. Βεβαίως, στη θεία Οικονομία η Πεντηκοστή είναι η κατακλείδα, γι' αυτό και καλείται «τελευταία εορτή»[2]. Ο Θεός Πατέρας ευφράνθηκε να δει τον άνθρωπο όπως τον είχε συλλάβει προ καταβολής κόσμου και κατέπεμψε στη γη το Πνεύμα το Άγιο, για να σφραγίσει ότι τα διεστώτα ενώθηκαν, «το μεσότοιχον του φραγμού» λύθηκε[3], συμφιλιώθηκε ο άνθρωπος με τον Θεό και στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού ο Θεός δέχθηκε όλη την ανθρωπότητα. Η λαμπρότητα της εορτής αυτής είναι τόσο μεγάλη, διότι αναλαμβάνομενος ο Κύριος στον Ουρανό ανύψωσε στον θρόνο της μεγαλωσύνης του Θεού την άμεμπτη και άσπιλη ανθρώπινη φύση που δανείστηκε από την Αγία Παρθένο, μέσα στην οποία φανέρωσε την ακατάληπτη αγάπη του ανάρχου Πατρός.

Ο Κύριος αφού «κατέβη πρώτον εις τα κατώτερα μέρη της γης, αναβάς εις ύψος ηχημαλώτευσεν αιχμαλωσίαν και έδωκε δόματα τοις ανθρώποις»[4], τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος που ως «όμβροι ειρηνικοί» άρδευσαν τη γη. Έτσι εκπληρώθηκε η υπόσχεση του Κυρίου για τους ποταμούς του ζώντος ύδατος, που θα έρρεαν από την καρδιά όσων θα πίστευαν στο Όνομά Του[5].

Στη διάρκεια της περιόδου που ακολούθησε την Ανάσταση, ο Κύριος εμφανιζόταν συνεχώς στους μαθητές Του και τους μυσταγωγούσε στα μυστήρια της Βασιλείας Του. Οι σαράντα ημέρες μετά το καινό Πάσχα ήταν σαν εντατική θεολογική σχολή, όπου ο Χριστός διαλεγόμενος με τους Αποστόλους, απαντούσε στις απορίες τους, διάνοιγε τον νού τους να κατανοήσουν τις Γραφές, έφλεγε τις καρδιές τους με τον πόθο της Βασιλείας Του, επέλυε όλα τα προβλήματά τους. Οι Απόστολοι παρέμειναν «ομοθυμαδόν»[6], «προσκαρτερούντες τη κοινωνία και τη κλάσει του άρτου και ταίς προσευχαίς»[7]. Ζούσαν με τέτοια ένταση προσευχής στην παρουσία του Αναστάντος Διδασκάλου τους, που τα λόγια Του αποτυπώνονταν στην καρδιά και στη μνήμη τους, όπως συμβαίνει όταν ο άνθρωπος εκζητά λόγο από τον Θεό και τους Αγίους Του με άκρα ένταση προσευχής και προσοχής.

Ο Κύριος για σαράντα ημέρες «ην οπτανόμενος τοις μαθηταίς»[8] και τους εκπαίδευε. Οι μαθητές Τον είχαν γνώρισαν εν σαρκί, στο εξής θα Τον γνώριζαν εν Πνεύματι[9]. Στη διάρκεια των τριών χρόνων που Τον ακολουθούσαν Τον έβλεπαν, Τον άκουγαν, Τον ψηλάφησαν[10]. Ωστόσο, «η σαρξ» πλέον «ουκ ωφελεί ουδέν»[11]. Τώρα έπρεπε να γνωρίσουν ότι είναι ο Κύριος Σαβαώθ, έπρεπε η αγάπη και η προσκύνησή Του να είναι στο εξής «εν Πνεύματι και αληθεία»[12].

Αυτή την περίοδο ο Κύριος τους παρέδιδε νέα μαθήματα· τους δίδασκε αφενός με την παρουσία Του, ώστε να μπορέσουν να συλλάβουν όλη τη θεωρία του Προσώπου Του, όπως αναγγέλθηκε από τους Προφήτες, όπως φανερώθηκε στη γη με την Ενανθρώπησή Του και όπως παρουσιάσθηκε στη νέα πραγματικότητα μετά την Ανάσταση. Αφετέρου, τους παρείχε την παιδεία της απουσίας Του. Παρά την υπόσχεσή Του οικονόμησε να αισθάνονται οι μαθητές Του ορφανοί, κάθε φορά που εξαφανιζόταν από τα μάτια τους, και ειδικά τις δέκα μέρες μεταξύ Αναλήψεως και της επιδημίας του Αγίου Πνεύματος, ώστε να εντείνει τον πόθο και τη δίψα τους.

Αναφέρουν οι Πατέρες ότι ο Κύριος δεν ανέβηκε σαν αστραπή, αλλά «σχολή και βάδην και ουκ αθρόον». Ο Χριστός ανέβαινε σιγά-σιγά στον Ουρανό, για να αγιάσει και τους αιθέρες, όπως αγίασε με την παρουσία Του όλη τη γη, όπως αγίασε τα ύδατα βαπτιζόμενος στον Ιορδάνη και όπως αγίασε τα καταχθόνια μένοντας «εν τη κοιλία του άδου» για τρεις ημέρες. Έπρεπε να αγιασθούν και οι γεμάτοι από τα πνεύματα της πονηρίας αιθέρες, ώστε να εξομαλύνει ο Κύριος το πέρασμά μας από τη γη στον Ουρανό την ώρα του θανάτου μας, και να έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε τη διάβαση απείραστοι και άτρωτοι από την κακία των

δαιμόνων.

Ενώ ο Κύριος αναλαμβάνονταν και οι μαθητές έκθαμβοι Τον ατένιζαν να απομακρύνεται από κοντά τους, παρουσιάστηκαν δύο Άγγελοι με λευκά ενδύματα που τους είπαν: «Άνδρες Γαλιλαίοι, τι εστήκατε εμβλέποντες εις τον ουρανόν;»[13]. Οι Ουρανοπολίτες βεβαίως δεν απόρησαν που το βλέμμα των μαθητών ήταν στραμμένο προς τα άνω, αντιθέτως, θα ήταν άξιο απορίας εάν σε μια τέτοια στιγμή κατευθύνονταν στη γη, αλλά οι λόγοι τους έκρυβαν μια λεπτή επίπληξη, διότι οι Απόστολοι βρίσκονταν σε κατάσταση αδράνειας. Η ανάταση του βλέμματος προς τον Ουρανό δεν επαρκεί, αν δεν συνοδεύεται με καύση καρδιάς. Η χαρά και η έμπνευση ξεχύνονται όμως σαν ορμητικός χείμαρρος, όταν η ζωή του ανθρώπου «κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεώ»[14]. Οι Άγγελοι με τους λόγους τους υπενθύμισαν στους μαθητές για τη Δευτέρα Παρουσία και ενέτειναν την προσμονή τους γι' αυτήν. Ο Θεός έστειλε τους Αγγέλους Του, να δώσουν εσχατολογική διάσταση στους λογισμούς των Αποστόλων, να εξηγήσουν ότι όπως ανέβηκε, με τον ίδιο τρόπο θα έλθει και πάλι, ώστε η καρδιά τους να παραμείνει γεμάτη με ειρήνη, με την αλάθητη και άφθαρτη παράκληση του Πνεύματός Του.

Στο γεγονός της Αναλήψεως παρατηρούμε τρία ακόμη κύρια σημεία. Το πρώτο είναι ότι ο Κύριος αναλήφθηκε, ενώ ευλογούσε. Η ευλογία Του είναι η χάρη του Ουρανού, που έρχεται «ως δρόσος αερμών, η καταβαίνουσα επί τα όρη Σιών»[15]. Χωρίσθηκε από τους εκλεκτούς Του, από τους μαθητές Του, με τον ίδιο τρόπο που θα έλθει την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας Του. Η ευλογία του Κυρίου επαναπαύθηκε στους Αποστόλους και μέσω αυτών απλώθηκε «επί πάσαν σάρκα»[16], και παραμένει ως πολύτιμη κληρονομιά μέσα στην Εκκλησία Του, όπου διά των επισκόπων και των ιερέων μεταδίδεται σε όλα τα μέλη της, έως ότου φθάσει την τελείωσή της με τη Δευτέρα Παρουσία.

Ο Θεός έπλασε τον κόσμο από αγάπη και δεν έπαυσε να περιποιείται τον άνθρωπο ακόμη και στην αποστασία του. Από αγάπη χρηστεύεται και έδωσε στον άνθρωπο τον χρόνο, ως καιρό μετανοίας και λυτρώσεως, για να σφραγισθεί σε αυτή τη ζωή με το σημείο της ευλογίας Του και να αναγνωρισθεί από τους Αγγέλους ως εκλεκτός του Θεού την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας. Ο τρόπος της Αναλήψεώς Του, «εν τω ευλογείν Αυτόν αυτούς», γεννά μεγάλες ελπίδες ότι και τη φοβερή εκείνη Ημέρα, η κρίση Του θα είναι αναμεμιγμένη με την αγάπη Του και το έλεός Του.

Ένα δεύτερο χαρακτηριστικό της Αναλήψεως είναι ο δοξασμένος τρόπος, με τον οποίο ανήλθε ο Κύριος. Η Αγία Γραφή από την αρχή μέχρι το τέλος μιλά για τη δόξα του Θεού, η οποία συχνά περιγράφεται ως φωτεινή νεφέλη. Στην Παλαιά Διαθήκη έβλεπαν τη δόξα, αλλά όχι τον Κύριο. Στην Καινή Διαθήκη, όταν ο Κύριος ήλθε εν σαρκί, έκρυψε τη δόξα Του μέσα στο «σώμα της ταπεινώσεως ημών»[17], που προσέλαβε, για να μην «εκδηματίση», να μην εκφοβίσει το πεπτωκός πλάσμα Του. Οι άνθρωποι είδαν τον Κύριο ταπεινό, πράο, ως «αμνόν αγόμενον επί σφαγήν»[18], αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν τη δόξα Του, γι' αυτό και πολλοί δεν αναγνώρισαν στο πρόσωπό Του τον Μεσσία. Όσοι όμως με αγαθή προαίρεση πίστεψαν, αυτοί έλαβαν τη χάρη να αναγεννηθούν. Όσοι δέχθηκαν τον λόγο Του και πίστεψαν στο Όνομά Του, δέχθηκαν την εξουσία να κληθούν τέκνα Θεού[19]

και «μεταβέβηκαν εκ του θανάτου εις την ζωήν»[20].

Τώρα, στο τέλος της επίγειας ζωής Του, ο Χριστός παρουσιάσθηκε απροκάλυπτα πλέον ως Υιός του Θεού με εμφανή τη δόξα Του. Την Ημέρα της ενδόξου Παρουσίας Του θα έλθει πάλι ο Κύριος «επί των νεφελών του ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής»[21]. Η Ανάληψη κατ' αυτόν τον τρόπο αποτελεί προφητικό γεγονός, και ο ίδιος ο Κύριος γίνεται ο Προφήτης της Δευτέρας Παρουσίας Του.

Η δόξα Του, που θα είναι σαν αστραπή κατά την επιφανή αυτή Ημέρα, θα προστατεύσει όσους φέρουν τη σφραγίδα της ευλογίας Του από το πνεύμα της πλάνης των ψευδοπροφητών που ανά τους αιώνες διακηρύττουν: «Ιδού ώδε ο Χριστός, ιδού εκεί», για να «αποπλανήσουν ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς»[22]. Με άλλα λόγια, ο Κύριος προειδοποίησε, να μην δίνουμε προσοχή σε αλλότριες, ψεύτικες φωνές που θα προτρέπουν να αποκοπούμε από την Εκκλησία και θα πλανήσουν όσους έχουν το βλέμμα προσηλωμένο στη γη και την καρδιά έξω από τον Κύριον. Αντιθέτως, όσοι έχουν το βλέμμα προσηλωμένο στον Κύριον, θα πλανηθούν, αλλά θα αναμένουν με πίστη την Παρουσία του Κυρίου.

Ο Κύριος δεν παρέδωσε τους λόγους Του

ως μυστικό: «Ο λέγω υμίν εν τη σκοτία, είπατε εν τω φωτί, και ο εις το ούς ακούετε, κηρύξατε επί των δωματίων»[24]. Έτσι και η Παρουσία Του δεν θα έχει

κάτι το μυστικό και απόκρυφο. «Ὡσπερ γὰρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»[25]. Ἡ Ἁγία Γραφή δίνει ἐπαρκεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ γεγονός τοῦ ἐνδόξου ἐρχομοῦ τοῦ Κυρίου στα τέλη τῶν αἰῶνων, ὥστε ὅταν ἔλθει γιὰ νὰ κρίνει «ζῶντας καὶ νεκρούς», οἱ πιστοὶ ἀφενὸς νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ μὴ ζοῦν στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀποψυχῆσουν με τὰ δεινὰ καὶ τὰ παθήματα, ποὺ θὰ προηγηθοῦν, «διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωση αὐτῶν»[26] .

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Κυρίου θὰ περιβάλλεται ἀπὸ δόξα καὶ γιὰ ἐμᾶς ὁ πιο δοξασμένος τρόπος ἀναμονῆς Του εἶναι ὅταν προσεδρεύουμε ἐν Ἱερουσαλήμ[27], δηλαδή ὅταν παραμένουμε ἐνεργὰ καὶ γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήριά της, Του ἀποδίδουμε αἶνο καὶ εὐχαριστία.

Τὸ τρίτο χαρακτηριστικὸ ποὺ παρατηρεῖται στὴν Ἀνάληψη εἶναι τὸ αἰφνίδιο καὶ ἀπροσδόκητο τοῦ γεγονότος. Ἡ Δευτέρα Παρουσία ἐπίσης θὰ εἶναι αἰφνίδια καὶ ἀπροσδόκητη. Ὁ Κύριος σὲ πολλές περιπτώσεις προειδοποίησε: «Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἶδατε γὰρ πότε ὁ καιρὸς ἐστίν... Ἄ δε ὑμῖν λέγω, πάσι λέγω· γρηγορεῖτε»[28]. Ἡ πεποίθηση γιὰ τὴ σωτηρία δὲν μπορεῖ νὰ βασισθεῖ στους ἀνθρώπινους υπολογισμούς. Ἀκολουθώντας τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου: «Ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὐρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ», [29] τὸ μόνο ποὺ μπορούμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ προσφέρουμε στὸν Θεὸ διηνεκῶς μετάνοια καὶ καρδιά συντετριμμένη, ὥστε νὰ γευθοῦμε πρὶν τὸ τέλος τὴν εἰρήνη τῆς συμφιλίωσης καὶ νὰ μεταβάλουμε τὸν ἐπὶ γῆς χρόνον τῆς ζωῆς μας σὲ καιρὸ χρηστότητας Κυρίου.

Ὅλη ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν κυλάει με τὴν ἀναμονὴ τοῦ Νυμφίου, ὡστόσο, εἶναι γνωστὸ στὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅτι, ὅσοι με ψευδοαποκαλυπτικὴ, κίβδηλη, καὶ κενόδοξη στάση ἀναμονῆς προσδοκοῦν οράματα καὶ θεωρίες, φέρουν πνεῦμα ἐπάρσεως καὶ εὐκόλα γίνονται θύματα τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ. Συνήθως, ἐκεῖνοι ποὺ ἀξιῶνονται νὰ ἀρπαχθεῖ τὸ πνεῦμα τους στὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅσοι, βυθισμένοι στὸ πένθος καὶ τὴν ταπεινὴ προσευχή, θεωροῦν τὸν εαυτὸ τους γῆ καὶ σποδὸ, «ἀνάξιον τοῦ ζῆν καὶ ἀξιὸν πάσης ὄντως κολάσεως»[30], ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ επικαλοῦνται τὸ ἔλεός Του «παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι»[31]. Ἀκόμη καὶ ὅταν περιλάμπονται ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο Φῶς, ἡ μετάνοιά τους εἶναι ἀνεπίστροφη[32].

Εἶναι ἀλυσίτελές νὰ ἐρευνούμε χρόνους καὶ καιροὺς, ἀλλὰ χρειάζεται συνεχῶς νὰ ἐρευνούμε τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ τὴν καθαρίσουμε καὶ νὰ μὴ ἀφήσουμε τίποτε τὸ ἀλλότριον νὰ εἰσέλθει στὸν τόπον αὐτὸ ποὺ κατεξοχὴν ἀνήκει στὸν Θεὸ καὶ ἔτσι νὰ καταξιωθούμε νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ ἀντικρίσουμε τὸ πρᾶον καὶ ἰλαρὸ βλέμμα τοῦ Παντοκράτορος Ἰησοῦ. Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ εἶναι ἀπρόσμενη, διότι κατ'

αυτόν τον τρόπο θα δοκιμασθεί «ως εν καμίνω» η καρδιά μας.

Η γνήσια εσχατολογική αναμονή προφυλάσσει από τον ζοφερό ύπνο της ακηδίας, που μαστίζει τα τέκνα του αιώνος τούτου και θολώνει τον νού. Ταυτόχρονα μεταβάλλει την πρόσκαιρη ζωή σε θερμή προσμονή των αφθάρτων και ασαλεύτων· αφανίζει τον πειρασμό της αρνήσεως της Κρίσεως με τον λογισμό: «Που εστιν η επαγγελία της Παρουσίας Αυτού; Αφ' ης γαρ οι Πατέρες εκοιμήθησαν, πάντα ούτως διαμένει απ' αρχής κτίσεως»[33].

Ο πόθος για τον ερχομό του Κυρίου προσδίδει στη ζωή του πνεύματος «μανικόν έρωτα», όπως λένε οι Πατέρες, που νικά κάθε άλλο πόθο και ψεύτικη επιθυμία του κόσμου τούτου που παράγει[34]. «Ενός δε εστι χρεία»[35], της χάριτος του Ουρανού, της φλόγας του Παρακλήτου, που θα μας σφραγίσει ανεξάλειπτα για να μας αναγνωρίσει ο Κύριος ως δικούς Του την Ημέρα εκείνη, όταν είθε να μας παραλάβει όλους για να ζούμε μαζί Του στους αιώνες.

Παραπομπές:

- [1]. Ψαλμ. 46,6.
- [2]. Βλ. Όρθρος Πεντηκοστής.
- [3]. Βλ. Εφ. 2,14
- [4]. Εφ. 4,8-9.
- [5]. Βλ. Ιωάν. 7,38.
- [6]. Πραξ. 2,1.
- [7]. Πραξ. 2, 42.
- [8]. Βλ. Πραξ. 1,3.
- [9]. Βλ. Β' Κορ. 5,16
- [10]. Βλ. Α' Ιωάν. 1,1.
- [11]. Ιωάν. 6,63.
- [12]. Ιωάν. 4,23.
- [13]. Πραξ. 1,11.
- [14]. Κολ. 3,3.
- [15]. Ψαλμ. 132,3.
- [16]. Πραξ. 2,17· Ιωήλ 3,1.
- [17]. Φιλιπ. 3,21.
- [18]. Βλ. Ησ. 53,7.
- [19]. Βλ. Α' Ιωάν. 3,1.
- [20]. Βλ. Ιωάν. 5,24.
- [21]. Ματθ. 24,31.
- [22]. Μαρκ. 13, 21-22.
- [23]. Βλ. Κολ. 3,2.

[24]. Ματθ. 10,27.

[25]. Ματθ. 24,27.

[26]. Λουκ. 21,28.

[27]. Βλ. Λουκ. 24,49.

[28]. Βλ. Μαρκ. 13,32-37.

[29]. Β' Πετρ. 3,14.

[30]. Συμεών Ν. Θεολόγου, Κατηχήσεις 30, 162-163, εκδ. Β. Krivochéine, "Sources Chrétiennes", τομ. 113, Paris 1965, σ. 206.

[31]. Ρωμ. 4,18.

[32]. Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι, σσ. 69, 197-198, κ.α.

[33]. Β' Πετρ. 3,4.

[34]. Α' Κορ. 7,31.

[35]. Λουκ. 10,42.

<https://bit.ly/3ir4tf3>